

Ja ho deia John Lennon

20.11.2012 - Opinió

OLGA MOROTE Ja ho deia John Lennon (1940-1980) : "La vida és allò que et va succeint mentre t'entestes a fer uns altres plans". Aquesta frase l'he escoltada i llegida un munt de vegades però després, suposo que com molts de nosaltres, la deses en un racó de la memòria i resta adormida fins al proper sotrac en què ràpidament la treus del seu lloc, ben enteranyinat, l'espolses i la vas repetint per fixar-la bé en el dia a dia i entendre d'una vegada de què va això que en diem vida. Bé, a certa edat, entendre ja ho entenem però, potser, no prou perquè seguim entestant-nos a fer plans, a angoixar-nos pel futur. A pensar que el que passa als altres no ens pot passar a nosaltres. Ens mirem des de la llunyania i dibuixem com una mena de línies paral·leles -pura il·lusió- de dues realitats, en una de les quals ens establím convençuts que hi estarem a recer dels temporals. És un autoengany que, en un moment donat, ens funciona però de seguida trontolla i cau pel seu propi pes. Despertes a la crua tardor d'aquest passat dissabte i llegeixes que ha mort Isabel Núñez (Figueres, 1957 - Barcelona, 2012), escriptora, traductora i crítica literària (La Vanguardia Cultura/s). I no t'ho pots creure. Ens havíem conegut a través de la xarxa. Molt de tant en tant ens fèiem comentaris sobre literatura, sobre l'ofici d'escriure, sobre algun dels seus articles, sobre algun del meus... M'ha corprès profundament perquè érem de la mateixa edat, l'última generació del franquisme, deien, amb un bategar semblant. Amb el viatge a la inversa: ella, de Figueres a Barcelona. Jo, de Barcelona al Gironès. En una cosa, pel que he llegit, coincidíem del tot: amants de Barcelona fins al moll dels ossos. Val la pena llegir el seu article del diumenge 21 d'octubre: Alea jacta est. Immensament colpidor. No puc escriure res més.

I aquest passat diumenge, en un context molt diferent, vaig assistir al dinar que es va fer al pavelló esportiu de Cassà de la Selva en homenatge a Joan Galí, que va morir el diumenge 18 de març d'aquest any a l'edat de 68 anys. El dinar estava organitzat per la Penya Barcelonista de Cassà de la qual havia estat president al llarg de 30 anys. Nascut a Flaçà, havia estat mestre a l'Escola Puig d'Arques des del curs 1966-1967 i va seguir exercint la seva tasca docent a l'institut del poble fins al 2004, en què es va jubilar. Va ser en aquest àmbit professional on el vaig conèixer i on vam treballar plegats força anys. Optimisme, vitalitat i passió en tot el que feia. Així el recorden molts dels seus antics alumnes i companys de feina. El diumenge érem gairebé 300 persones compartint taula, dinar, xerrada i moltes imatges emotives de la seva trajectòria personal amb la seva família. El barcelonisme futbolístic militant no era l'únic nexa d'unió entre tots els presents. Era molt més. Nexes intangibles però que impregnaven l'ambient: amistats de tota la vida, relacions cordials amb diferents colles del poble, una trajectòria vital molt reconeguda i preuada. Uns lligams molt forts amb els més propers. Un home amatent i orgullós de la seva família.

Dues persones vitals, amb vides i trajectòries diferents, que no es coneixien, a qui la mateixa malaltia ha guanyat la batalla. Contra la que han lluitat amb totes les seves forces. Alea jacta est. El dau ha estat tirat. Per a tots nosaltres.

Ja ho deia John Lennon: "La vida és allò que et va succeint mentre t'entestes a fer uns altres plans".

Publicat a: Diari de Girona

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/11/20/ja-ho-deia-john-lennon/591683.html>